

можатъ да спатъ безъ дюшеци, и които при излизанieto имъ изъ градътъ ще ги избиятъ Турцитѣ. — Членоветѣ му възразиха: — Ако си пратенъ отъ букурешкиятъ комитетъ имашъ ли нѣкой таенъ знакъ или писмо до тукашнитѣ агенти, за удостовѣрение? — Никакъвъ знакъ или друго нѣщо, само послѣдно извѣстие, натоваренъ схмъ да го прѣдставя. — Не е възможно отговориха членоветѣ, когато вече панагюрското въстание избухна и когато по-прѣди се испратиха ужъ отъ схицкитѣ комитетъ агенти, изъ окръжитѣ въ България, да организиратъ въстания, а послѣ ще възвѣрнатъ прѣготовленията? Топаловъ постоянно и твърдеше извѣстието си за истинско. Тогава на часътъ, К. Тотювъ повѣрва и безъ да чака да се събѣтватъ, отиде да извѣсти за това по Гюръ-чешме и Клуцухоръ. Въ схицкитѣ день пристигна Георги Дражевъ въ Сливенъ и се намѣри съ К. Стояновъ и хаджи Д. Петровъ у черковното Клуцухорско кафене, като го понита за дѣнътъ въ който ще да излѣзатъ Сливенци въ балканътъ, тѣ му казаха, че въ Срѣда ще излѣзатъ, като му заржчаха да побързватъ Ямболци и тѣ въ схицкитѣ день да се присѣднатъ. Г. Дражовъ се завърна въ Ямболъ, а К. Стояновъ старателно се трудеше да убѣди Отца Анфилохия за да придружи четата за по-голъма важность съ присѣтствието си. Той му казваше: — Отче Анфилохие! името ви ще остане неизлично отъ историята ни ако придружите четата. — Но за да не компрометира духовенството и да не открие цѣльта за заминуванието си отъ Сливенъ, отиде при сливенскитѣ Митрополитъ; за да иска позволение да отиде за Ичира съ свѣто-горскитѣ си мощи да си събере: вѣлна, жито и пр. Митрополитътъ не му позволи, но и той прѣзрѣ да да иска позволение, а рано една сутрина отъ дюкянътъ